

Sygn. akt V CSK 397/17

POSTANOWIENIE

Dnia 26 stycznia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa Gminie S.

przeciwko T. W., M. W., W. W. i T. W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 stycznia 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Okręgowego w G.

z dnia 8 grudnia 2016 r., sygn. akt III Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od skarżącego na rzecz pozwanych solidarnie 2700 (dwa
tysiące siedemset) złotych tytułem kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., powołując się na oczywistą zasadność skargi. Przesłanka ta nie została spełniona.

Powołanie się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni. Skarżący zasadność tej przesłanki upatruje w zarzutach naruszenia art. 232 zd. drugie k.p.c., podnosząc, że dla określenia wysokości poniesionej szkody niezbędne było dopuszczenie z urzędu dowodu z opinii biegłego sądowego, czego zaniechał Sąd drugiej instancji. W uzasadnieniu tego wniosku powołał się na orzeczenia Sądu Najwyższego, stwierdzające istnienie takiego obowiązku po stronie sądu.

Uzasadnienie tego wniosku jednak nie przekonuje. Skarżący pominął bowiem, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowane jest stanowisko, że przepis art. 232 zd. 2 k.p.c. stanowi wyjątek od zasady kontradyktoryjności, a więc dopuszczenie przez sąd dowodu z urzędu może nastąpić jedynie wtedy, gdy nie ma innej możliwości doprowadzenia do właściwego rozstrzygnięcia sprawy. Jest to prawo sądu, a nie obowiązek i skorzystanie z tego uprawnienia uzależnione jest od oceny sytuacji procesowej danej sprawy, natomiast nie może być wynikiem niekorzystania ze środków procesowych przez stronę, zwłaszcza reprezentowaną przez zawodowego pełnomocnika (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2017 r., V CSK 290/16). Podkreśla się w orzecznictwie, że przepis, ze względu na jego wyjątkowy charakter, nie może być interpretowany w oderwaniu od zdania pierwszego, nakładającego na strony ciężar dostarczenia dowodów. Skarżący ciężarowi temu nie sprostał, wychodząc z założenia, że, wobec złożenia dowodu z prywatnej opinii biegłego rzeczoznawcy, ciężar wykazania, że określona w tej opinii szkoda nie wystąpiła lub była niższa, obciążał pozwanego, a w razie wątpliwości sąd powinien z urzędu dopuścić dowód z opinii biegłego sądowego. To założenie jednak nie ma podstaw. Należy zwrócić uwagę, że skarżący w toku całego procesu był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika i nie istniały przeszkody w złożeniu stosownego wniosku dowodowego. W tej sytuacji nie można mówić o rażącym naruszeniu prawa przez Sąd Okręgowy, polegającego na nieprzeprowadzeniu takiego dowodu z urzędu. Brak tym samym podstaw do twierdzenia, że zaskarżony wyrok jest rażąco wadliwy czy niesprawiedliwy.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., a o kosztach postępowania kasacyjnego - na podstawie art. 98 k.p.c.

aw

jw